

И видѣ той Сарди повъргнати въ прахъ,
Другари клетници, — и гордиятъ врагъ

Надъ тѣхната участъ какъ съ стрѣвъ се издѣва. . . .
И спомни си той за прѣдишната слава,

За свойтѣ богатства . . . И спомни си въ мигъ
Словата неясни . . . Срѣдъ дивия викъ

Сподавенъ гласъ счу се съ въздишка да стоне
Трикратно: «Солоне, Солоне, Солоне!»

Царь Киръ се подѣе на високий си тронъ,
И сѣзнатъ се велуша въвъ глухия стонъ,

И вчасъ да распрѣснатъ съсъ махъ заповѣда
Злокобниятъ огънь отъ буйната клада.

III

Царь Киръ е на трона. Посърналъ и блѣденъ
Застана прѣдъ него Крезъ, тамо доведенъ.

Утихна наоколо всѣка мѣлва. . . .

Киръ Крезу продума, катъ кивна съ глава:

«Ти знаешъ за моята милость велика! —
Кого си припомни? Кому ти извика?»

«Какво проговори въ прѣдсмъртний си часъ?»
И Крезъ съкрушено отвърна тогазъ:

— Гостъ дойде одавна въвъ моя дворецъ
Солонъ, знаменитий атински мждрецъ.